

Beste mensen,

Mooi om hier met elkaar te zijn, onder het thema “Benieuwd of Beducht”. Fouad el Bouch en ik spreken u toe, Fouad over “Beducht” en ik begin met “Benieuwd”.

Want ik ben altijd wel benieuwd naar iets wat anders en nieuw is. Dat wil ik wel verkennen – net als de gender neutrale mens met de verre kijker op het programmaboekje van het CCIV voor dit seizoen. En ik weet zeker dat ik niet de enige ben met een leergierige aanleg.

Er wordt verbouwd in de straat... wat gaan ze doen?, zijn ze al ver?, wie betaalt dat?

Je gaat met je kind nieuwe scholen onderzoeken – kijken hoe het eruit ziet: waar zet je je fiets, wat heeft de kantine te bieden? Je wilt het allemaal van te voren weten. Weten, ook om te kunnen vergelijken, en daarna te beslissen.

Een nieuwe hype op internet, nieuwe muziek. Ben je zo iemand die zich gelijk laat boeien of iemand die erover na wil nadenken? Waag je met een plons een sprong in het diepe of geef je ruimte aan je eerdere ervaringen?

Heel veel in ons dagelijks leven begint met vragen, onderzoek, verkenning en uiteindelijk een conclusie.

“Wat eten we vanavond?”.. Daarin klinkt mee: is het buiten wéér voor falafel met sla of voor boerenkool, en wie eet er mee en wie vindt wát lekker?

In het wonen en samenzijn met mensen buiten je eigen gezin speelt hetzelfde, maar met een extraatje:

1)Die oudere dame op de derde etage van de flat..

2)Dat jonge gezin, kort in Nederland, ..

1)Die mevrouw, kan ze nog wel goed de trap op?

2)Dat gezin, redden ze zich wel als ze boodschappen gaan doen en formulieren moeten invullen?

3)En ach... dat kleine jongetje dat zichzelf leert voetballen...

We zien iets en het kan zijn dat het onze nieuwsgierigheid wekt en soms ook onze hulpvaardigheid.

Is dat ook zo bij het kennismaken met andere culturen?

1)Stel je voor: je komt bij voorbeeld uit Syrië en komt te wonen in een buurt met vooral oorspronkelijke Nederlanders. Fijn dat je een plekje hebt na alle ontberingen die jij en je gezin hebben moeten doorstaan en die lange tijd van wachten.

Maar je vraagt je over die anderen af: hoe ziet hun dag eruit?, wat eten ze - en waarom nodigen ze mij als nieuwkomer daar niet bij uit?, waar spelen hun kinderen, want we zien ze haast nooit buiten, en: zouden ze geduld hebben met mijn Nederlands?, kan ik hén een keer uitnodigen?

2)Stel je voor: je woont je leven lang in dezelfde plaats, Naarden of Bussum bijvoorbeeld, en er komen mensen elders vandaan in jouw straat wonen: uit Rotterdam, van de Veluwe – en je zegt: ze zijn toch anders dan wij...;mensen uit Azerbedjan,uit Eritreia, en je zegt hetzelfde.

Maakt onbekend onbemind?

Soms is dat zo. In ieder geval in het begin. En de reactie van “ze zijn anders” schept de afstand die mensen denken nodig te hebben om te bedenken wat ze zelf met de nieuwe situatie willen en kunnen. Een deel van de oorspronkelijke Nederlanders lijkt een ingebakken bescherming tegen nieuwsgierigheid en de gevolgen daarvan te hebben. Hun wapen is het denken. En ze trekken zich letterlijk op hun eigen terrein terug.

Ruim een jaar geleden kwam ik hier wonen, in Naarden, in een straat waar sommigen al 40 jaar wonen en iedereen wél wat van de anderen weet, maar ze spreken je niet rechtstreeks aan. Ze wisten óver mij wat mijn werk was en waarom ik juist in dát huis (van de kerk) woonde. Maar om contact te hebben was het nodig dat zelf op ze afstapte. Je kunt in die straat leven en doodgaan zonder dat iemand zich met je bemoeit...

Ofwel, proefondervindelijk door mij bewezen: voor nieuwkomers is het lastig je te mengen in een nieuwe cultuur..

Zou wat onbekend is, ook leuk kunnen zijn?

Luister maar eens naar de verhalen van Nederlanders op vakantie: “oh die.. Spanjaarden, Turken, Russen zijn zoó aardig! En we werden gelijk thuis uitgenodigd!!” Ja, geen wonder dat we het zo leuk vinden, want zelf durven we niet zo open te zijn, maar we genieten er wel van.

De mensen die in staat zijn tot openheid hebben daar veel plezier van! Want openheid loont en het kan tot gastvrijheid leiden. Uiteindelijk blijft iedereen ánders voor elkaar, maar ook blijkt bijna iedereen áardig.

Met de mensen uit mijn straat gaat het na een jaar heel voorzichtig: zij zitten op de bank binnen, ik zwaai vanaf de straat en zij zwaaien terug. Ik hoop dat het op andere adressen beter gaat. Want het gezin van de

Veluwe of uit Bosnië is erbij gebaat als zijzelf hun huis openzetten en de burens op de koffie vragen. En de mensen die er al 40 jaar wonen zijn erbij gebaat als ze dit doen. Allemaal hebben ze voordeel van gezelligheid en wederzijdse hulpvaardigheid. En je hebt niet veel fantasie nodig om te weten hoe fijn het is als de kinderen in een wijk samen spelen of naar school gaan. Op het niveau van het kind en het niveau van onze maatschappij.

Benieuwd zijn naar elkaar heeft twee kanten nodig.

In onze regio: van zowel de oude Gooiers als de import die al vele jaren plaatsvindt. Dialoog is het ideaal. Dit is een korte en krachtige definitie van een dialoog: *Een dialoog is een gesprek tussen twee of meer mensen, waarin een vrije gedachte-wisseling plaatsvindt, wat tot nieuwe inzichten leidt bij de betrokkenen.*

Wie zich openstelt voor de ander zal merken dat als onbekend tot bekend wordt, er veel gewonnen is voor de ander en jezelf.

Ik houd graag deze richting voor ogen:

van onbekend tot békend en dan misschien wel van bekénd tot bemind.